

„Вѣтъръ ечи, балканъ стене, самъ юнакъ на коня“ . . .

Чопътъ бѣше чирпанлиецъ и много му домжчнѣваше, че нѣма „да си цукне“ поне една ракийка. Домжчнѣваше му още и за това, че приближаваше месецъ, отъ както се обяви войната, а до тѣхния окопъ не достигаше ни една вестъ за победи и не попадаше нито единъ вестникъ. Нима не вършеха работа тѣ, старцитѣ, нима не бѣха въ бой? Защо да не имъ се обажда, какво върши войската ни?

Когато се дигнѣше буря, неприятелскитѣ параходи бѣгаха далечъ и втѣваха въ мъглитѣ, небето почерняваше и се сливаше съ водната стихия, а тучнитѣ хълмища задъ брѣга настрѣхваха, като за борба. Тогава закипяваше животъ въ окопа на опълченцитѣ. Посивѣлитѣ стражи на безлюдния брѣгъ бързаха да наклаждатъ огънь, за да сгрѣятъ вкочанѣлитѣ си снаги. После отпускаха и души.

— Тю бре, насъ ни забравиха тука и туй то!
— кажеше пръвъ Йорго Чопътъ.

Старцитѣ извиваха вежди на сърпъ и отговаряха единъ следъ другъ:

— Не гнѣви Бога, Йорго: презъ день получавашъ писма!

Писма. . . То се знае, всѣки ги получаваше — отъ деца и внуци. Здрави били останалитѣ въ кѣщи. . . Писма!

— Мжката ми е за земицата ни, бе брате! — ударяше колѣно Чопътъ. — Знаемъ ли, какво ни се пише? . . .

А взводниятъ—съ привързаната буза—стоеше глухъ и нѣмъ. Той само еднажъ — незнайно отъ кжде — бѣше чулъ, че нашитѣ превзели Скопие. И съобщи това, като добави: „Много лешъ пад-